

ת"פ 65356/06/15 - מדינת ישראל נגד י.א.

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 65356-06-15 מדינת ישראל נ'
א'(עציר) ת"פ 11492-07-15
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם י.א.

24 נובמבר 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב פרטוק

הנאשם באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד יצחק אורן

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

אני מרשיע הנאשם על פי הודייתו בעובדות כתבי האישום ובעבירות כדלקמן:

ת"פ 65356-06-15:

אישום ראשון:

איומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין.

אישום שני:

איומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין.

עמוד 1

ת"פ 11492-07-15:

אישום ראשון:

תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

אישום שני:

תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע על פי הודייתו בעובדות שבשני כתבי אישום נפרדים.

כתב האישום הראשון - ת"פ 65356-06-15 הודה הנאשם כי בשתי הזדמנויות נפרדות, האחת מיום 21.06.15 והשנייה מיום 24.06.15 אירע אירוע בינו לבין אמו. יצוין כי אין חולק על כך שקיים צו האוסר על הנאשם ליצור קשר עם אמו. על פי האישום הראשון, הבחין הנאשם באמו, רדף אחריה עד שנכנס לביתה ונעלה את הדלת. הנאשם דפק על דלת הבית וצעק לאמו שתפתח את הדלת ותביא לו אוכל, מים ובגדים. אמו זרקה לו מים ובגדים לבקשתו אך הוא המשיך לצעוק שתפתח לו את הדלת. משלא פתחה את הדלת, זרק הנאשם אבנים לעבר מרפסת הבית ואמר לאמו שירצח אותה ושאינו עוזב את המקום. במעשים אלה הפר הנאשם צו של בית משפט ואיים על אמו.

על פי האישום השני, הודה הנאשם שביום 24.06.15 עת שהתה אם הנאשם בביתה, דפק על דלת הבית וצעק לה: "תעשי לי לשתות". אם הנאשם ביקשה ממנו שיעזוב את המקום לפי שאסור לו להגיע. בתגובה לכך, דפק דפיקות חזקות בדלת, בעט בה וצעק: "אני אהרוג אותך, זה הבית שלי, אני אשבור עלייך את הדלת". משכך, הורשע הנאשם בעבירות של איומים והפרת צו של ביהמ"ש.

על פי העובדות שבכתב אישום 11492-07-15, שגם בהן הודה הנאשם, עולה כי בהיותו במעון לדיירי רחוב בעיר ראשון לציון שהה עמו באותו מקום אדם נוסף, הוא המתלונן ובשתי הזדמנויות שונות. האחת, ביום 05.04.15 והשנייה ביום 11.04.15 תקף את המתלונן בכך שדחף אותו.

הנאשם הודה כי ביום 05.04.15 פנה אל המתלונן ודרש ממנו סיגריה. משלא נענה המתלונן, תוך שהוא מדגיש כי הנאשם לא מדבר אליו בצורה הולמת, דחף אותו הנאשם. עוד הודה הנאשם כי ביום 11.04.15, סמוך לשעה 03:00 בעת שהמתלונן ניסה להיכנס לחדר השירותים באותו מעון, משך אותו הנאשם מאחור ואמר לו: "אל תיכנס לשירותים, חתיכת מניאק" ודחף אותו.

הנאשם הורשע על פי הודייתו בשתי עבירות של תקיפה.

בדיון דהיום כאמור הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות הללו.

בטיעוני התביעה לעונש עתרה התביעה להשת על הנאשם עונש מאסר בן 12 חודשים. מסתבר שעובר לביצוע עבירות אלה עמדו נגד הנאשם שני מאסרים מותנים. האחד, למשך 4 חודשים והשני של חודש ימים. כמו כן, הוגש גיליון הרשעות של הנאשם ובו מסכת ארוכה של עבירות אלימות, רבות מהן כנגד האם.

ב"כ הנאשם הדגיש את חומרת מעשה הנאשם אשר פוגע בשלוותה של אמו וצווי ביהמ"ש אינם מרתיעים אותו. ראוי לציין כי עתירת התביעה לעונש היא להפעלה מצטברת של שני עונשי המאסר המותנים והשתת עונש מאסר נוסף באופן שתקופת המאסר הכוללת תהא כאמור 12 חודשים.

ב"כ הנאשם ביקש להקל עמו, עיקר טיעוניו נעוץ באישיותו של הנאשם, היותו אדם אומלל שעל פי חוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה בעניינו מצוי על סף אי האחריות הפלילית, סובל ממחלת נפש, דר רחוב המתגורר במעון לדיירי רחוב.

ב"כ הנאשם הפנה את תשומת הלב לנסיבות המקלות הללו. כמו כן, הסב תשומת הלב לרף נמוך של חומרת מעשי הנאשם.

על פי עתירת ב"כ הנאשם לעונש, מצאתי העונש ההולם הוא מאסר כולל בן 6 חודשים שיכלול מאסרים

מותנים שיושטו על הנאשם.

בבואי לגזור הדין, מצווה אני על פי החוק - תיקון 113 לחוק העונשין לקבוע מתחם עונש הולם. השאלה הראשונה שיש לתת עליה את הדעת היא האם לקבוע מתחם על פי כל אירוע ואירוע בנפרד, או שמא לקבוע מתחם עונש כולל.

אני מקבל עתירת ב"כ הנאשם בנסיבות המקרה והעניין לרבות ובמיוחד מצבו הנפשי של הנאשם ואומללותו והעובדה כי עובר הוא עבירות למעשה על רקע זה לקבוע מתחם עונש כולל. אני סבור שמתחם העונש הכולל במקרה שלפני הוא מאסר של חודשים ספורים עד כדי שמונה חודשי מאסר.

כאן המקום להדגיש שלא בכדי פירטתי מעשי הנאשם בהם הודה. נדמה כי ממכלול המעשים העבירה החמורה ביותר היא עבירה של הפרת צו של בית משפט. יחד עם זאת, אין לשכוח כי בבחינת נסיבות הקשורות בעבירה הרי קיימות נסיבות לקולא. הנאשם שלפני אדם אומלל הוא אומללותו נובעת בין היתר שמא אומר במיוחד, לנוכח מצבו הנפשי ומשום צנעת הפרט לא אפרט במה מדובר. אומר אך זאת כי הנאשם סובל ממחלת נפש.

על פי חוות הדעת שהוגשה בעברו של הנאשם 78 אישפוזים החל משנת 1987 לא זו אף זו הנאשם גם סובל מהפרעת אישיות אנטי סוציאלית. אני אומר דברים אלה משתי סיבות: סיבה אחת היא שעל פי תיקון 113 בעת קביעת מתחם העונש ההולם, התחשב בין היתר בקרבה לסייג לאחריות פלילית - סעיף 40 ט. (א)(9) זה המקרה שלפנינו. סיבה שניה שאני מציין עניין זה היא שאם נעניש את הנאשם בחומרה נמצא שאנו מענישים אדם בשל מחלה, אני סבור כי על פי תכלית ענישה קשה ביותר לגזור דינו של אדם משום מחלתו. אכן אין מחלה בבחינת חסינות היא, יחד עם זאת יש לקחת זאת בגדר שיקול הדעת. כשאני אומר דברים אלה הרי בבחינת קל וחומר גזירת דינו של אדם הסובל מבעיות נפשיות. אכן, הנאשם פוגע באימו וסבורה התביעה כי החמרה בדין תהיה בה כדי להרתיע נאשם ממעשיו. ספק רב בעיני אם תכלית זו תושג בענישה מחמירה. ההוכחה לכך פשוטה בתכלית. עברו הפלילי של הנאשם. הנאשם נדון מספר פעמים בחומרה משום מעשיו אלה והנה העונש החמור לא הרתיע אותו. המסקנה מחלתו של הנאשם גוברת על שיקול דעתו.

על פי המכלול כשאני בוחן מעשה הנאשם, אינני סבור שרף החומרה הוא גבוה. ספק רב בעיני אם היה מקום להגיש כתב אישום בגין דחיפת אדם בנסיבות של מעון לדיירי רחוב, אלא שהתביעה מצאה לעשות כן ואין בידי כדי להתערב בשיקול דעת זה.

אשר על כן על פי המכלול אלה העונשים שאני גוזר על הנאשם:

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה למשך 4 חודשים שהושת על הנאשם בת.פ. 16887-05-13 על פי גזר דין מיום 1/10/2013.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה למשך חודש אחד שהושת על הנאשם בת.פ. 24663-04-13 על פי גזר דין מיום 25/3/2014.

בגין מעשיו של הנאשם במשפט שלפני אני גוזר עליו עונש של 4 חודשי מאסר בפועל.

עונשי המאסר הללו ירוצו בחופף ובמצטבר באופן שתקופת המאסר הכוללת שאני משית על הנאשם היא למשך שבעה חודשים.

עונש מאסר זה ירוצה מיום 25/6/2015 עד מועד פקיעת רישיון האסיר.

אין בידי מועד זה ואינני מוצא מקום לדחות הדיון לשם בירור המועד. ב"כ הנאשם יברר מועד פקיעת הרישיון ותחילת ריצוי העונש כאסיר, בין היתר בפניה לשב"ס.

חודש מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע.

אינני משית על הנאשם עונש כספי כלשהו.

המוצגים, ייעשה בהם על פי שיקול דעת הממונה על החקירה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

<#6#

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

הוקלדעלידיפעתמינאי